

от главата до краката. Острият му поглед проникна чак в мислите на козарчето. Той го разпита. Оказаха се познати. Панайот Хитов разбра, че неговите хора го изпращат. Все пак той задържа момчето. Можеха веднага да се оттеглят, но решиха да дочакат. Предупредиха стражата. Мъглата лещеше до половината на Сините камъни и благоприятствуваше за прикриване.

Към обяд единият от стражата събщи, че десетина сеймени идват насам. Панайот Хитов бързо изскочи на височината и с бинокъла погледна надолу. Няма съмнение, турците идват за тях. Води ги онбашия. Те бяха въоръжени. Едно нещо обаче направи впечатление на войводата. Турците вървяха вкупом и разтурено. Ако бяха сигурни, че в къшлата има хайдути, не биха вървели така и не биха разговаряли така високо. Изглежда донесението не се е приело за вярно. Щом са били двама души, може да са били пазачите. Четата на Хитов не е от двама души. Но все пак ги изпращат да проверят. Будното хайдушко око на Панайот Хитов долови и други слабости на идващите. Те носеха пушките си преметнати на раменете, като че са козари или овчари след стадото си.

Панайот Хитов бързо скрои план и даде нареждане — пръсна четниците в засада, а той остана в къшлата с двама души.

Момчето го отстраниха.

Турците слязоха в падината и спряха на доста голямо разстояние.

Не се чува нищо. Вратите на къшлата са отворени. Няма никакви съмнителни признаци.

— Аз нали ви казах, че тъй ще излезе. Само дето блъскахме толкова път — рече онбашията и пръв потегли към къшлата. След туй добави: — Хайдутите са като лисици. Не остават в кашлата без стража, пък и вратите са отворени.

Като чува думите на онбашията, сеймените тръгнаха след него уверено и спокойно. Погледнаха тук, погледнаха там — нищо няма. Но когато онбашията поиска да влезе през отворената врата на одаята, изведнъж на прага заста на Панайот Хитов с два пищова, а зад него двамата му четници с готови пушки в ръцете.

— Стой! Не мърдайте!

В същото време се чу наоколо високо кашлене. Скри-